

LONDRES — HUMAHUACA

'Qué Calor!' klaagt een Argentijnse dame wanneer ze met haar man door de Cachi struint. 'Wat een hitte!' en daar hebben wij ook last van. Weinig schaduw langs de lage huizen in de gezellige straatjes van dit mooie en toeristische dorpje in het dal van de Rio Calchaquí. Wel veel toeristen, ook Nederlanders, die naar Salta vliegen, een auto huren en vervolgens in een paar dagen de hoogtepunten van de omgeving bereizen. Jos en Marij een Limburgs koppel, doen dat op deze manier en doen zo Argentinië in zes weken. Tentje mee en om en om een nacht op de camping en in een hostel. Probleem voor hen zijn de ripiowegen waar je met een gehuurde personenauto niet mag rijden, maar bijna iedereen doet het omdat mogelijke schade voor weinig geld gerepareerd kan worden.

Zaterdag 14 november vertrekken we van de camping in Londres. We hoeven niet te betalen want het seizoen is nog niet begonnen! De nacht van vrijdag op zaterdag is een ramp: rond één uur 's nachts komen een stel jongens en meiden met auto en getoblaster naast ons staan en blijven tot zes uur herrie maken. Weg nachtrust, want ze drinken veel en dan blijf je alert. Er volgt nog een flinke ruzie waar we zoveel van begrijpen dat de meisjes niet willen dat de jongens nog rijden, omdat ze teveel gedronken hebben. Met Argentijnse passie weten de jongens hun vriendinnen weer op hun lijn te krijgen. En gaan wij, niet erg uitgeslapen, op pad.

De volgende dagen doorkruisen de wegen die we rijden honderden rivierbeddingen, soms enkele meters, maar ook wel tweehonderd meter breed. Meestal droog en slechts af en toe een smal stroompje water. Elf maanden van het jaar valt hier geen neerslag en wordt het water door irrigatiekanaaltjes naar het bouwland geleid.

De route gaat door woestijn, langs kleine nederzettingen tot we bij de gerestaureerde ruïnes van de Quilmes aankomen. Prachtig gelegen, schuin omhoog tegen een bergwand, met een grandioos uitzicht op de bergen aan de overkant van het dal. Deze indianenstam werd 35 jaar lang bevochten door de Spanjaarden tot ze werden uitgehongerd. Als straf moesten ze toen onder escorte naar de oostkust lopen, een afstand van meer dan 1200 kilometer. Daar aangekomen, besluiten de Quilmes zichzelf te laten uitserven. Een wel heel rigoureuze vorm van lijdelijk verzet. Maar het geeft ook wel aan hoe grof de Spanjaarden hier de geschiedenis naar hun hand hebben gezet.

We kamperen bij Cafayate ('waar men de zorgen begraaft') op een zanderige camping vol iglotentjes met jeugd die uit de omliggende dorpen voor de disco naar het regionale centrum trekken. Dus weer een heftig nachtje. En volgens de ervaren reizigers is dit een terugkerend weekendprobleem. Ook wij begraven onze slaapzorgen en rijden zondag verder langs grote wijnbodega's. Bijvoorbeeld Etchart met 39000 ha wijnbouw. Helaas zijn ze op zondag gesloten. Het dal van de Calchaquí is groen, de rotsen er omheen zijn kaal maar hebben prachtige kleuren. We stijgen, passeren kerkjes met klokkentorentjes uit 'Once upon a time in the west', zien diep in het dal gaucho's en herders met hun geitenkuddes en op het laatste stuk, weer steil naar beneden met de laatste van de meer dan 800 bochten, komt ons een vrachtwagen vol feestvierders tegemoet, muziek klinkt van onder uit de open laadbak.

Aangekomen in Cachi treffen we de rest van de Hollandse familie. Ervaringen van de laatste dagen uitwisselen en 's avonds een gezamenlijke afscheidsmaaltijd in een plaatselijk restaurant. Want het besluit staat vast, de overige drie stellen hebben minder tijd en willen hun eigen tempo blijven aanhouden. Wij doen het rustiger aan en blijven voorlopig bij Dirk en Marieken.

Op maandag zwaaien we Leni, Gerbrand, Cees, Cara, Wiekie en Gea uit en blijven zelf tweedagen in Cachi. Het is een aardig stadje, waarvan de bevolking voor een groot deel Indiaans is. De sfeer is relaxed, er is een aardig museum met vondsten van opgravingen uit oude nederzettingen, vooral veel vaatwerk met eenvoudige gestileerde dier- en mensfiguren.

We slenteren wat rond, zitten op een terrasje, bekijken mensen die ons weer bekijken, brengen de was naar een fietsenmaker(!) en zetten foto's op de site in het internetcafé. De meeste computers zijn bezet door jongens die 'World of Warcraft' spelen. Of zoiets.

Naast de camping is een grote open sporthal waar de hele dag schoolkinderen spelen. 's Avonds is er een zaalvoetbaltoernooi, waar op een maandagse avond meer dan 500 toeschouwers naar zitten te kijken. Veel gezinnen, ook moeders met baby in de draagzak zitten daar rustig tot twaalf uur. Gele kaarten, coaches die op de tribune worden gezet, het gebeurt ook hier. De hal hangt vol met geuren van empanades, vlees en rook van de asado. Geweldige sfeer. Wanneer we in ons dakbed liggen horen we nog steeds de scheidsrechters fluiten. En 's morgens zijn de mensen overal weer aan het werk. Wanneer slapen ze hier eigenlijk?

Wanneer we rond zeven uur opstaan lopen links en rechts kinderen om de auto, de kleintjes in hun slagersjasjes naar het centrum waar de basisschool staat en in de tegenovergestelde richting de grotere jongens en meiden naar hun middelbare school in de buitenwijk. Sommige vinden het leuk om een praatje te maken met die Hollandeses en af en toe zie je wat oudere jongens achter een boom kruipen om te spijbelen of ze wachten op hun vriendinnetje voor andere activiteiten achter de camping.

Woensdag rijden we door naar Salta, eerst asfalt en daarna goed berijdbare steenslag door het N.P. de los Cardones met zijn cactuswoud op 3000 meter hoogte. We zien Vicuna's, een zeldzame lamasoort én onze eerste condor, zwevend op grote hoogte boven de bergen. Dan dalen we weer vrij snel tot 1200 meter. Opeens akkers vol tabak en boven het geluid van de automoter uit, horen we de cicades. De temperatuur stijgt tot boven de veertig graden. De verschillen zijn hier groot.

Salta is een drukke stad met ruim één miljoen inwoners. Niet bijster interessant op een paar gebouwen in het centrum na, zoals de roze kathedraal en de donkerrode San Francesco-basiliek. De meeste monumentale panden uit de 'gouden tijd' zijn gesloopt of vervallen.

De camping ligt aan misschien wel het grootste zwembad ter wereld: bijna drie voetbalvelden achter elkaar. Ze zijn net begonnen met vullen en in het midden staat nu een halve meter. We spoelen het zweet af, horen een snerpand badmeestersfluitje maar doen even of we daar niets van begrijpen. We mogen er nog niet in en morgen ook niet en overmorgen óók niet. De chemicaliën zijn al wel toegevoegd, waarschijnlijk hebben we ons blootgesteld aan een overdosis. Het gaat, twee dagen later nog

steeds goed met ons.

We zijn inmiddels de hitte ontvlucht via de RN 9 richting Bolivia en zitten nu op 3000m in het kleine dorpje Humahuaca, helemaal in indianengebied, de puna. Lage lemen bruine huisjes aan smalle straatjes, overdekte marktjes met voor ons soms nog onbekende producten, vriendelijke mensen en, niet onbelangrijk, temperaturen tot 'maar' 30 graden.

Waarschijnlijk gaan we morgen nog iets hoger naar een wandelgebied in de Sierra El Astilero.